

maalet. Jeg troer nemlig ikke engang, at vi have Ret til, saaledes at appellere til Juristerne i denne Forsamling. Jeg tillader mig altsaa, i alt Fald paa de Herrers Begne i denne Forsamling, som ikke ere Jurister, paa den funde Menneffeforstands Begne og paa det danske Folks Begne, at udbede mig, om jeg maa faae et bestemt Svar — ikke paa, hvad Juristerne ville synes om dette Spørgsmaal, thi det er mig vitterligt, at der foreligger juridiske Indlæg, — Stabler, høiere end jeg, — som bevise Slesvig-Holsteens ganske uimodsigelig gyldige Ret i alle Henseender imod os stoffels Danske; nei, om jeg maatte faae et lille Ord af den høitærede Minister, og det, hvis det var muligt, paa hele det høitærede Statsraads Begne, som sagt, ligefrem og udtryffeligt: „Ret, de Love fra den Dag og til den Dag, de ere oprørke og som saadanne ugyldige“. Jeg vover altsaa at henvende mig til den høitærede Minister, om et saadant lille Ne i ikke kunde skænkes os, der, som sagt, ikke ere Jurister (Munterhed).

Der blev af en Taler, der sidder bagved mig, med Hensyn til den fælles Forsatning, som er os bebudet, opkastet det Spørgsmaal, om Løftet desangaaende er bindende lige overfor Udlandet. Og derpaa svarede Ministeren Nei; men han tilføiede, at, hvad Hans Majestæt desangaaende havde meddeelt Udlandet, derom vidste man ikke, hvorvidt Udlandet dermed var tilfreds. Ja, hvad skulle vi da sige, naar Udlandet ikke er tilfreds dermed (Munterhed). Det er rigtignok dette Udland, som ikke tvinger os (Munterhed); men det er da ogsaa dette Udland, som Hans Majestæt igjennem sine Raadgivere lader forelægge ethvert Skridt, han vil gjøre i Henseende til de oprørke Provindser; og det er dette Udland, som finder sig foranlediget til at tilkjendegive Hans Majestæt, hvad man ellers ikke tilkjendegiver, saavidt jeg veed, ganske selvstændige Magter, Tilfredshed eller Utilfredshed med, hvorledes han agter at forfare med Hensyn til de Hans Majestæts Souverainitet alene underlagte Lande og Landsdele.

Der blev af den ærede Taler her bagved mig (Bjerring) spurgt om, hvorledes det forholdt sig med Ministrenes Ansvarlighed,

naar de nu kom til at bære en dobbelt Besvar, saaledes at den, der blev dragen til Ansvar af den ene Halvdeel eller de to Trediedele af Monarchiet, kunde erklæres for at være fuldkommen retfærdiggjort af den øvrige Deel, eller de andre Dele, — hvad der saa blev af Ansvarligheden for den danske Rigsdag. Og den høitærede Minister henviste i saa Henseende til den fremtidige fælles Forsatning, i hvilken han dog lod til at mene, at der vilde blive optaget Noget om Ministrenes Ansvarlighed for en saadan fælles Forsamling. Ja, det er trøsteligt nok for den Tid, som saa maatte dages. Men jeg tillader mig herved at spørge, hvorledes det da forholder sig med Ansvarligheden i den Tid, som ligger imellem den Tid og nu, hvorledes med Hensyn til de hidtilværende danske Ministre, der som saadanne kun være ansvarlige for den danske Rigsdag, her efter denne deres Ansvarlighed skal kunne gjøres gjældende, efterat de ere blevne Medlemmer af et „Geheime-Statsraad“, efterat det altsaa maa være aabenbart, at der gives ingen Beslutning, som Noget af dem kan contraassignere, uden at den, naar den paatales, kan forsvares ved at skydes ind under den Bemærkning, at det var for Monarchiet i det Hele, efter Overveielse i det Geheime-Statsraad, fundet nødvendigt, at man gennemførte dette eller Hiint i den intregrerende Deel af Monarchiet, som hedder det egentlige Kongerige Danmark. Det skulde være mig særdeles hjært, om det var muligt, at den høitærede Minister kunde og vilde oplyse mig om, hvorledes denne Gaade egentlig skal løses.

Den høitærede Minister har lagt særdeles Vægt paa, at Ridderstabet og Universitetet i Kiel være ikke-politiske Indretninger, og at saadanne ikke-politiske Indretninger kunde Hertugdømmerne naturligtvis gjerne have tilfælles. Nu skal jeg ikke nægte, at, efter sin Form, som betinget ved en Stadfastelse af hver Konge især udaf hans høieste Magtfuldkommenhed ved hans Thronbestigelse og paa allerunderdanigst Ansøgning fra Ridderstabets Side, efter denne sin Form er Ridderstabets Forbindelse aabenbart noget Upolitisk, som skænkes ved en Benaadning, som altsaa ogsaa enhver Konge er berettiget til at aflaae, naar han